

TRƯA TRÊN ĐỒI BẠCH VÂN

Trưa bỗng bẽnh như chiếc lông chim
Thoảng gió đông tàn cây hiu hắt
Bơ vơ trời xanh ngó đất
Trên đồi Bạch Vân mây trắng bay
Mây thông đông rộng chơi tháng ngày
Phương Nam vây vòng Bảy Núi
Sừng sững vết đá dội rền tiếng gọi
(Hay là lời thiên cổ vọng về ?)
Miền Viễn Tây châu ngọc chum trùng vây
Chân đồi thoai thoải rắc vàng phần nắng
Đất Châu Đốc như hoa như gấm

Gối đầu tay em gối đầu sau vòm cây
Nghe rộn ràng đất thở quanh đây
Lưng mát rượi tắm lòng núi đá
Cát vàng bay mùa cúc vàng sơn dã
Lao xao bóng nắng cành tre
Gió mùa xưa ngun ngút hồn sơn khê
Kẻo kệt buồn đưa xóm vắng
Đốc đá dựng ngó sườn non cô quạnh
Bâng quơ câu vọng cổ lạng lờ
Con chim chuyền cành trúc hót vu vơ
Khí núi bốc âm âm mộ cổ
Xao xác tiếng gà trưa sơn dã
Bỗng trong ta róc rách tiếng suối reo
Hồn cheo leo bằng lãng sương chiều
Vàng một mùa đàn trong trí nhớ
Cháy rục góc trời quê ráng đỏ
Mơ hồ tiếng nổ trong góc tâm hồn
(Hay sấm động dậy trong dòng Kinh ?)
Hay đá núi đông đây lời thiên cổ ?)
Dưới bóng thọt nốt đàn bò gặm cỏ
Nắng chơi vơi chân đồi chơi vơi
Đỏ chiều nơi đỏ môi em cười

Nguyễn Hải Thệ

